

DILLUNS

No sé pas què dir

TEXT: PERE CORNELLAS

He viscut les quatre victòries consecutives davant dels quatre grans (?) de la Lliga espanyola –Sevilla, València, Madrid i Villarreal-, amb els espectaculars marcadors de les dues primeres, 0-3 i 4-0; les dues grans exhibicions d'aquesta Champions, 5-2 a l'Olimpique i 4-0 al Bayern; el penal que va parar Pinto a Mallorca; el gol d'Iniesta a Stamford Bridge; l'inoblidable 2-6 del Bernabeu, que uns i altres recordarem per sempre més; la segona part del 4-1 a l'Athletic a la final de Copa, i, naturalment, la nit del 27 de maig a Roma, amb els jugadors del darrer campió d'Europa mirant a dreta i a esquerra, literalment desconcertats amb el moviment vertiginós d'una pilota que veien passar pel seu costat sense poder-la ni olorar.

Ho he viscut en directe, a l'Estadi, en partits que es feien curts i que tothom volia que s'allarguessin més; davant de la televisió, un mitjà pobre i insuficient, incapaç de mostrar, en tota la seva magnitud, la grandesa plàstica del que s'estava fent, o escoltant el Puyal, els seus comentaris apassionats, però lúcids i intel·ligents,. Vaig viure el 2-6 en un dinar de casament –a qui se li acut casar-se en un dia com aquest?-, pendent de la ràdio més que de la celebració, primer empenyat, quan la meua dona em va dir que el Madrid havia fet el primer gol, després inescotablement feliç, mentre els ploviem les garrotades, l'una darrera l'altra.

Quin article més fàcil que et toca fer, nano!, em va dir el Toni després d'haver-ho guanyat tot. Li vaig contestar que no sabia pas què dir, si no volia repetir les lloances i els llocs comuns que, amb prou justificació, han anat apareixent a la premsa aquestes

darreres setmanes. Tampoc no tenia gens de ganes de fer digressions gratuïtes de sociologia barata ni d'estendre'm en les lamentables conseqüències que provoca, pel que sembla, tota celebració de masses. De tot això, més o menys bé, ja n'ha parlat tothom. El Barça ens ha fet gaudir d'un gran futbol, aquesta temporada. I punt. Davant d'aquest panorama, el Toni em va suggerir, mig seriós mig en broma, que deixéssim d'escriure, que acomiadéssim aquesta secció –*perquè ja ho hem vist tot, ja ens podem morir*-, que signéssim l'adéu d'aquests *Dilluns*.

Ah, no! El Barça d'aquesta temporada també ens ha fet renéixer la il·lusió. I la il·lusió no té límits. Ja sé que, tard o d'hora, tornarem a tocar de peus a terra. Però, de moment, mantinguem-nos il·lusionats, no costa res. Encara no ho hem vist tot, mai no ho haurem vist tot: la temporada vinent, ¿no podem guanyar la Intercontinental? O quatre títols, en comptes de tres? No podem tornar-li a fer sis gols al Madrid, però aquesta vegada sense que ells ens en facin cap? I no podem superar, d'una vegada, els seus 107 gols?

Només cal tranquil·litat i sentit comú. I ganes de jugar bé i de guanyar. L'equip està fet, només calen alguns retocs. Mentrestant, *ells* poden anar-se gastant milions i milions d'euros, poden anar comprant galàctics i més galàctics. Joan Gaspart ja va demostrar-nos, no fa pas tant de temps, que així no es constitueix un grup ni es fa un equip. Els qui tenim una mica de memòria recordem aquells quatre anys de sequera i d'indiferència, aquella travessa del desert, que semblava que no s'acabaria mai. És possible que, amb Kaká i Ronaldo, el Madrid guanyi algun títol però, si ho fem bé, no seran gaires.